

γουρουνοτσόκανο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουτσόκανου Στερελλ. (Φτελ.) γ'ρουνοτσόκανου Θεσσ. (Μελιβ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ τ σ ο κ ά ν ι.

Εἰδικὸς κωδωνίσκος ἐξαρθρώμενος ἐκ τοῦ λαίμου τῶν ἀγελῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.

γουρουνοτσόμπανος ὁ, ἐνιαχ. γ'ρουνοτσόμπανους Βιθυν. (Πιστικοχ.) γουρ'νοτσόμπανης Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ τ σ ο μ π ά ν ο ς.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν.: Γ'ρουνοτσόμπανοι δὲν τό 'χουμι σὶ 'πιρηφάνεια νὰ πααίνουμι (δὲν τό 'χουμι σὶ 'πιρηφάνεια = δὲν τὸ θεωροῦμε τιμητικόν) Βιθυν. (Πιστικοχ.)

γουρουνούδι τό, ἐνιαχ. γουρουνούδ' Μακεδ. (Ἀλιστρ. Δαφνούδ.) γ'ρουνούδ' Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Βιθυν. (Πιστικοχ.) Θάσ. Μακεδ. (Ἀρέθουσ. Ἀσσηρ. Βρασν. Δοξᾶτ. Δρυμ. Κολινδρ. Κωνσταντινᾶτ. Μεσορ. Σέρρ. Σιτοχ. κ.ά.) γουρ'νούδ' Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) Μακεδ. (Ἐπανωμ.) γ'ρ'νούδ' Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ τῆς ὑποκορ. κατὰλ. - ο ύ δ ι.

Χοιρίδιον, χοῖρος γαλαθηνός, τὸ νεογνὸν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Ἀνέφ'κι πάνου 'ς τοῦ γ'ρουνούδ' ἢ πέτ'ρους κὶ λαλεῖ Μακεδ. (Κολινδρ.) Ἡ γ'ρούνα μὲ γέν'σι ἐξ' γ'ρουνούδια Βιθυν. (Πιστικοχ.) Μή! Θά σὶ φάη τοῦ γ'ρουνούδ'! Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Συνών. εἰς λ. γο υ ρ ο υ ν ά κ ι 1.

γουρουνούλα ἡ, Ζάκ. (Κερ. Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) γουρ'νούλα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Λαμ. Τοπόλ. κ.ά.) γ'ρουνούλα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν α καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. - ο ύ λ α.

1) Ἡ μικρὰ θήλεια χοῖρος ἐνιαχ. 2) Ἡ παιδιὰ γο υ ρ ο ύ ν α, περιγραφὴν τῆς ὀπ. βλ. εἰς λ. γο υ ρ ο ύ ν α 10, ἐνθα καὶ συνών., Κεφαλλ. 3) Εἶδος ἐτέρας παιδιᾶς, ἡ ὁποία παίζεται ὡς ἐξῆς: Εἰς τῶν παικτῶν, οἱ ὅποιοι κρατοῦνται μεταξύ των ἀπὸ τὰς χεῖρας, προσποιεῖται τὴν γουρούναν. Αὕτη τρώγει τὸ ὑποτιθέμενον φαγητόν, τὸ ὅποιον τῆς παρατίθεται ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν χειροκρατουμένων παικτῶν. Ἐν τέλει δηλητηριαζομένη τύπτεται ὑπὸ τῶν παικτῶν, ὁ συλλαμβανόμενος ὅμως ὑπ' αὐτῆς θὰ φέρῃ τὰς τὴν ἐπὶ τῶν ὤμων του Ζάκ. 4) Τὸ ζῶον Γλομερίς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Millepedi) Ζάκ. (Μαχαιρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γο υ ρ ο υ ν ί τ σ α 2.

γουρουνούλι τό, ἐνιαχ. γουρ'νούλ' Μακεδ. (Βλάστ.) γ'ρουνούλ' Μακεδ. (Λιτόχ. Πόρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ τῆς ὑποκορ. κατὰλ. - ο ύ λ ι.

Γο υ ρ ο υ ν ο ύ δ ι, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.: Ἡ σκρόφα μας ἐξ' πέντι γ'ρουνούλια. Μακεδ. (Πόρ.) Δὲ θὰ σφάξ' κανένα γ'ρουνούλ'; Μακεδ. (Λιτόχ.)

γουρουνούσα ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν α καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. - ο ὦ σ α, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Ἀνθ. Παπαπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 140 κέξ.

Ἡ γουρούνα: Αἰνιγμ.

Γουρούνα μ', γουρουνούσα μου, | σαράδαπεταλούσα μου, | σαράδα πέταλα βαστῶ τσαὶ 'ς τὸ νερὸ τσνλεμέμει

(ἡ φτερωτὴ τοῦ ὑδρομήλου).

γουρουνούσικω ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νούσ'κου Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. γο υ ρ ο υ ν ο ύ σ ι κ ο ς.

Εἰρων., ἡ ἀκοινώτητος γυνὴ ἐνθ' ἄν.

γουρουνοφάγι τό, ἐνιαχ. γουρ'νοφάγ' Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ φ α γ ί.

Ἡ τροφή τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Τοῦτου τοῦ κ'θάρ' εἶρι ἄμιστου κὶ τό 'χουμ' γιὰ γουρ'νοφάγ' (ἄμιστου = ἀγίνωτο) Ἰμβρ. Δὲν ἔχουμι γουρ'νοφάγ' κὶ κά'τι ἦ'σ'κὸ τοῦ γουρ'νοῦ (κά'τι ἦ'σ'κὸ = κάθεται νηστικὸ) αὐτόθ.

γουρουνοφαμίλια ἡ, Παξ. γουρουνοφαμελιά Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'νοφαμελιά Εὐβ. (Βρύσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ φ α μ ί λ ι α.

1) Πολυμελὴς οἰκογένεια, ἰδίως ἡ ἔχουσα πολλοὺς μικροὺς παῖδας ἐνθ' ἄν.: Ποῦ νὰ χορτάσῃ ὁλόκληρη γουρ'νοφαμελιά Εὐβ. (Βρύσ.) 2) Μεταφ., οἰκογένεια ἀνάχαρτος Πελοπν. (Γαργαλ.): Ζεῦε 'ς τ' ἀσκή της 'φτοῦνη 'φτοῦ ἡ γουρουνοφαμελιά τσῆ Βασίλως!

γουρουνοφάγος ὁ, ἐνιαχ. γουρουνοφᾶς Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. - φ ά γ ο ς.

Ὁ ἀρεσκομένος νὰ τρώγῃ χοίρειον κρέας ἐνθ' ἄν.

γουρουνοφέρνω Κέρκ. γ'ρουνοφέρνω Ἀντίπαξ.

Ἐρικ. Κέρκ. Ὁθων. Πάξ. Μεσ. γ'ρουνοφέρνομαι Ἀντίπαξ. Ἐρικ. Κέρκ. Ὁθων. Πάξ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ τοῦ ρ. φ έ ρ ν ω.

Μεταφ. ἐνεργ. καὶ μέσ., φέρομαι ἀπρεπῶς, ἀναιδῶς ἐνθ' ἄν.

γουρουνοφέρσιμο τό, ἐνιαχ. γ'ρουνοφέρσιμο Ἀντίπαξ. Κέρκ. (Κάβ. Σπαρτερ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γο υ ρ ο υ ν ο φ έ ρ ν ω.

Ἀπρεπὴς συμπεριφορὰ, ἀναισχυντία ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γο υ ρ ο υ ν ι ά 3β.

γουρουνοφιλία ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοφ'λιὰ Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ φ ι λ ί α.

Τὸ μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ χοίρου παρατιθέμενον συμπόσιον ἐνθ' ἄν.

γουρουνόφουσκα ἡ, Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουρ'νόφουσκα Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ.) Στερελλ. (Μύτικ. Σπάρτ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ φ ο ύ σ κ α.

Ἡ οὐροδόχος κύστις τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Ἐγίμισα τὴ γουρουνόφουσκα νερὸ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τρίψε τὴ γουρουνόφουσκα νὰ μεγαλώσῃ αὐτόθ. Νὰ φουσκώσῃς τὴ γουρουνόφουσκα καὶ νὰ βάλῃς καὶ κονκία κάτου νὰ κονταλᾷ αὐτόθ. Τὴ γουρ'νόφουσκα τὴν πλένουμι καλὰ καὶ στερνὰ τὴ γιομᾶμε γουρ'νοβασιλικό, ποὺ τὸν ἔχουμε γιατρικὸ (γουρουνοβασιλικός = τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς τοῦ χοίρου λίπος) Πελοπν. (Μαργέλ.) Μὲ τ'ς γουρ'νόφουσκις ἐφκειάναμι καπνусаκκούλα Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἀμα σφάξης τὸ γουρ'νού-

